

- Kr. e. 520. Az első „csapat” már visszatért Babilonból, megkezdte a templom építését, most hosszabb szünet után folytatja.
- A visszatérés több „hullámban” történt, de még azután is maradtak zsidók Babilonban. Ők úgy gondolták: jó nekünk itt, megtaláltuk a számításunkat. A maradéknak, akik visszajöttek, az volt a szándékuk, hogy az Urat keressék és tiszteljék. Ehhez fel kellett építeni a templomot.
- Isten gondoskodott arról, hogy legyen maradék, aki Őt keresi; aki vissza akar térni és vissza is térhet Izráel földjére és felépítheti a templomot. Isten Jeruzsálemről, ill. a templomról azt mondta: „ott lesz az én nevem”; ezért ennek a templomnak állnia kellett. Előkép volt: az „ott lesz az én nevem” és a „nagyobb lesz e második ház dicsősége...” (Hag 2,9) ígéret, ill. a Zerubbábelnek adott ígéret (Hag 2,23) Krisztusban teljesedtek be, addig az épületnek emlékeztetnie kellett arra, hogy vannak ilyen ígéretei Istennek.
- Ami történt: Círus határozata, a „maradék” hazatérése és Isten-keresése, a templom felépítése, újabb próféciák (pl. Hag 2,7) – ezekkel Isten Krisztus eljövetelét készítette elő. De „elkészíti az utat” az emberek lelkében is. A templom ne csak külsőség legyen (mint Jer 7,4-ben).
- Most arról beszél: „szentek legyetek”. A nép, amelyhez szól, tisztátalan – miért? Mert tisztává, szentté tenni csak Isten tud. Az emberek igyekezete, hogy az Urat keressék, jó és szükséges, de nem ettől lesznek szentek. Nem attól lesz szent valaki, hogy „hozzáér ahhoz, ami szent” (szentelt vizet érint, megkeresztelik, templomba jár; sok igehirdetést hallgat, hívők között forgolódik), hanem attól, hogy magával Jézussal találkozik: megérti, mit tett érte, és átadja neki az uralmat az élete fölött. Ekkor Jézus befogadja: szentté teszi, Isten számára elkülöníti, és vezeti, tanítja, hogy „szent legyen egész magatartásában” (1Pt 1,15).
- A tisztátalanság „magától” is terjed. Tisztátalanná tesz (a konkrét bűnökön kívül) az is, ha „tisztátalanhoz érek”: ami a világból való, és hat a gondolkodásomra, befolyásolja a vágyaimat, azt, hogy mire törekszem – fontosabbak lesznek egyebek, mint az, hogy „szent legyek egész magatartásomban”. Amikor kompromisszumokat kötök. Amikor elégedetlen vagyok, mert nem látom (nem akarom látni?, nem hiszem?) azt, hogy ezt a világot Isten tartja fenn és uralkodik rajta még akkor is, ha „e világ fedelme” az Ő ellensége. Amikor feladom azt, hogy ebben az ellenséges világban az Ő követe, tanúja legyek. De akkor is, ha – miután ezeket felismertem – saját erőből igyekszem „megjavulni”.
- A fogságból hazatért Izráel most még tisztátalan. Isten jelezte ezt azzal, hogy elmaradtak az áldások. Már akkor sem kaptak áldást, amikor elkezdtek a templom építését. Nem a munkáért „jár” az áldás, hanem ha az Úré vagyok és engedelmeskedem – akkor sem „jár”, hanem kegyelemből kapom. Mint itt is: „e naptól fogva megáldalak”. Eddig nem voltak áldottak, most sem tettek semmi újat, amiért Isten megáldaná őket. Isten azt mondta: tisztátalanok vagytok, de én megtisztítlak titeket és „e naptól fogva megáldalak”.
- „Gondoljátok meg, mi történt”: volt-e áldás rajtam (lehet, hogy volt, de nem adtam hálát érte)? Ha nem voltak, oda kell figyelnem Istenre: a tisztátalanságaimra csak Ő

tud rámutatni, és azt is csak Ő tudja elérni, hogy megbánjam, elhagyjam, és ellen tudjak állni, ha a későbbiekben kísértésként előjön: „az Úr vérében van nagy erő”.

- Akit Isten megáld, azt áldássá is teszi. Készíti az utat másokban is Krisztus számára, és ehhez engem felhasznál. Ehhez „megtisztít, hogy több gyümölcsöt teremjek”. Úgy, ahogy itt teszi: rámutat, hogy tisztátalan vagyok, hitet ad ahhoz, hogy a felismert bűneimet elhagyjam, tovább vezet, ajándékokat ad, és képessé tesz továbbadni ezeket.

Hag 2,9b. „... és ezen a helyen békességet adok.”